

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 502

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 8 iulie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 271 din 23 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271 ¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	2-4
Decizia nr. 273 din 23 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul său, precum și, în special, ale art. 11 alin. (1) lit. c) din ordonanța de urgență	5-7
Decizia nr. 367 din 14 mai 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. g) teza a doua din același act normativ.....	7-8
Decizia nr. 368 din 14 mai 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	9-10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
764. — Ordin al ministrului transporturilor pentru aprobarea Reglementării aeronautice civile române RACR-DPA „Autorizarea organizațiilor distribuitoare de produse aeronautice”, ediția 1/2015	11-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 271****din 23 aprilie 2015**

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de S.C. AS — Computer București — S.R.L. din București în Dosarul nr. 5.025/2/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.058D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată în ceea ce privește critica raportată la art. 21 alin. (4) din Constituție, sens în care menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie. În ceea ce privește analiza constituționalității textului criticat în raport cu art. 53 din Constituție, arată că aceasta nu se mai impune, nefiind încălcat un drept fundamental.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 2 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 5.025/2/2014, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271¹ alin. (1) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**, excepție ridicată de S.C. AS — Computer București — S.R.L. din București într-o

cauză întemeiată pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile art. 271¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 sunt contrare art. 21 alin. (4) din Constituție, întrucât garanția de bună conduită este în realitate o taxă judiciară de timbru mascată, astfel că nu se poate vorbi de caracterul gratuit al jurisdicției speciale administrative prevăzut de dispozițiile constituționale. De asemenea, arată că garanția de bună conduită se constituie special și exclusiv pentru ca operatorul economic să poată să își exercite dreptul de acces la instanță, neplata acesteia ducând la încălcarea acestui drept.

6. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, pe de o parte, prin prisma dispozițiilor constituționale invocate, garanția de bună conduită fiind, în primul rând, prea împovărătoare în litigiile privind achizițiile publice, care, deși nu are natura juridică a unei taxe judiciare de timbru, este de natură a afecta caracterul gratuit al jurisdicției administrative, în contextul în care este prevăzută ca o condiție de admisibilitate a contestației sau plângerii, astfel încât ea trebuie depusă odată cu formularea acestora. Pe de altă parte, prezumându-se că soluția de respingere a plângerii nu reprezintă o dovadă de bună conduită, cu consecința reținerii automate a garanției de bună conduită, se încalcă dispozițiile art. 21 alin. (4) din Constituție, deoarece jurisdicțiile administrative sunt gratuite indiferent de soluția adoptată de autoritatea administrativ-jurisdicțională, situația respingerii contestației/plângerii reprezentând consecința unui act de jurisdicție, fără să fie în mod automat un rezultat al relei conduite a contestatorului/petentului.

7. Totodată, se apreciază că se încalcă principiul accesului liber la justiție, în condițiile în care ofertantul căruia i s-a respins oferta nu se poate adresa justiției decât dacă indisponibilizează o sumă consistentă, pe durata desfășurării procedurilor în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor și a instanței de judecată, consemnarea acestei garanții fiind o condiție de admisibilitate a contestației/plângerii. Prevederile criticate încalcă și principiul proporționalității, nefiind adecvate scopului urmărit.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 271¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii. În realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 271¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 20 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile art. 271¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 au fost introduse prin art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 30 iunie 2014, și au următorul cuprins: „(1) În scopul de a proteja autoritatea contractantă de riscul unui eventual comportament necorespunzător, contestatorul are obligația de a constitui garanția de bună conduită pentru întreaga perioadă cuprinsă între data depunerii contestației/cererii/plângerii și data rămânerii definitive a deciziei Consiliului/hotărârii instanței de judecată de soluționare a acesteia.

(2) Contestația/Cererea/Plângerea va fi respinsă în cazul în care contestatorul nu prezintă dovada constituirii garanției prevăzute la alin. (1).”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (4) potrivit căruia „Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite”, art. 52 — Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor criticate, în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (4), prin Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 19 martie 2015, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate (paragraful 33).

14. Cu acel prilej, Curtea a reținut că în materia achizițiilor publice există posibilitatea de contestare a actului autorității contractante atât pe calea contenciosului administrativ direct la instanțele de judecată competente, potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cât și pe calea administrativ-jurisdicțională la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006. Astfel, în

prima ipoteză, cererea se introduce direct la instanța de judecată, urmând procedura stabilită de Legea nr. 554/2004; în cea de-a doua ipoteză, contestația se formulează la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, iar împotriva deciziei acestui organ jurisdicțional administrativ poate fi formulată plângere la instanța de judecată, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006. De altfel, referitor la cele două proceduri, Curtea observă că acestea diferă substanțial una față de cealaltă, spre exemplu, calea de atac, termenul de contestare etc.

15. În procedura prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, potrivit art. 255 alin. (1), „Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept ori într-un interes legitim printr-un act al autorității contractante, prin încălcarea dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice, poate solicita, prin contestație, anularea actului, obligarea autorității contractante de a emite un act, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim pe cale administrativ-jurisdicțională, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență”. Potrivit art. 281 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, deciziile Consiliului privind soluționarea contestației pot fi atacate de către autoritatea contractantă și/sau de către orice persoană vătămată, în sensul art. 255 alin. (2), cu plângere la instanța judecătorească prevăzută la art. 283 alin. (1), în termen de 10 zile de la comunicare, atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie. Art. 283 alin. (1) mai sus menționat prevede că „Instanța competentă să soluționeze plângerea formulată împotriva deciziei pronunțate de Consiliu este curtea de apel, secția de contencios-administrativ și fiscal în a cărei rază se află sediul autorității contractante. Cu excepția cazurilor în care plângerea are ca obiect contestarea amenzii, Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor nu are calitatea de parte în proces.” În acest context se observă că procedura prevăzută în secțiunea a 8-a — Căi de atac împotriva deciziilor Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor [art. 283—285¹] este una ulterioară utilizării procedurii administrativ-jurisdicționale. În acest context, prevederile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014, potrivit cărora „Contestațiile/Cererile/Plângerile aflate în curs de soluționare la Consiliu/instanța de judecată la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență continuă să fie soluționate în condițiile și cu procedura prevăzută de legea în vigoare la data la care au fost depuse”, stabilesc măsuri procedurale tranzitorii care sunt de strictă și imediată aplicare.

16. Curtea a reținut că plângerea formulată împotriva deciziei Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor la instanța judecătorească este o cale de atac, aspect ce reiese atât din prevederile Ordonanței de urgență nr. 34/2006 care constituie reglementarea specială în materia achizițiilor publice, cât și din cele statuate prin jurisprudența Curții Constituționale referitoare la calea de atac împotriva deciziei organului de jurisdicție administrativă (Decizia nr. 296 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 1 august 2014).

17. Referitor la legitimitatea constituțională a procedurilor administrativ-jurisdicționale, Curtea, în jurisprudența sa, a statuat, de principiu, că instituirea unei proceduri administrativ-jurisdicționale nu contravine dispozițiilor constituționale atât timp cât decizia organului administrativ de jurisdicție poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești, iar existența unor organe administrative de jurisdicție nu poate să ducă la înlăturarea intervenției instanțelor judecătorești în condițiile legii, sens în care este Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 69 din 16 martie 1994, și Decizia nr. 284 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 344 din 21 mai 2012. De asemenea, pe lângă această exigență, desprinsă din jurisprudență, potrivit art. 21 alin. (4) din Constituție, jurisdicțiile speciale administrative trebuie să fie facultative și gratuite (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 80 din 16 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2014, paragrafele 63—66).

18. În ceea ce privește gratuitatea jurisdicțiilor-administrative raportat la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006, analizând dispozițiile ce reglementează procedura soluționării contestațiilor în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, Curtea a constatat că nu există nicio normă care să ateste existența vreunei taxe sau cauțiuni care să se facă venit la bugetul de stat sau la bugetul autorității administrativ-jurisdicționale. Curtea a reținut că gratuitatea consacrată de norma constituțională cuprinsă în art. 21 alin. (4) semnifică lipsa oricărei contraprestații pecuniare din partea persoanei care, alegând calea contenciosului administrativ-jurisdicțional, beneficiază gratuit de serviciul prestat de autoritatea administrativ-jurisdicțională (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 282 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 11 mai 2012). Având în vedere dispozițiile art. 27¹² alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, potrivit căreia „Sumele încasate de autoritatea contractantă din executarea garanției de bună conduită reprezintă venituri ale autorității contractante”, Curtea a reținut că soluția legislativă criticată respectă cerința constituțională referitoare la caracterul neoneror al procedurii administrativ-jurisdicționale, întrucât sumele reprezentând garanția de bună conduită se fac venit la autoritatea contractantă, fără a constitui o taxă pentru administrarea justiției sau prestarea unor servicii de către aceasta sau, după caz, de către Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor.

19. Dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 nu fixează imperativ urmarea căii de atac administrativ-jurisdicționale, ci o prevăd ca facultate de care beneficiază persoana care se consideră vătămată. De altfel, rațiunea pentru care legiuitorul a prevăzut această cale a fost aceea de a institui o modalitate eficientă de prevenire și limitare

a abuzului de drept, având în vedere faptul că soluționarea contestațiilor în materia achizițiilor publice este necesar să se desfășoare și să se judece după o procedură caracterizată prin celeritate. Existența acestei căi nu împiedică respectiva persoană să apeleze direct la calea de atac judiciară, în măsura în care apreciază că aceasta îi servește mai bine interesele. Nicio dispoziție din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 nu prevede că actele autorităților contractante pot fi atacate numai la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, astfel cum nicio dispoziție din același act normativ nu împiedică persoana să se adreseze numai instanțelor de judecată. Neexistând stabilită o interdicție în privința sesizării directe a instanțelor de judecată, persoanele pot recurge la această sesizare (Decizia nr. 284 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 21 mai 2012).

20. Față de cele prezentate mai sus, Curtea a constatat că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate raportată la art. 21 alin. (4) din Constituție, potrivit căreia „*Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite*”.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

22. Referitor la invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 din Constituție, Curtea observă că autoarea acesteia se limitează la a le enumera, fără însă a motiva în ce constă contrarietatea textelor legale criticate cu acestea, context în care Curtea nu poate formula propriile critici, la care, ulterior, să și răspundă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012).

23. Față de cele arătate, Curtea reține că prevederile art. 53 din Constituție nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercitării unor drepturi sau libertăți fundamentale ale cetățenilor, astfel cum acestea sunt prevăzute de Constituție.

24. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de S.C. AS — Computer București — S.R.L. din București în Dosarul nr. 5.025/2/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 27¹¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 273

din 23 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul său, precum și, în special, ale art. 11 alin. (1) lit. c) din ordonanța de urgență

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul ei, precum și a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din aceeași ordonanță de urgență, excepție ridicată de Sindicatul unit al salariaților — Radio România (Sus-Radio România) din București în Dosarul nr. 39.214/3/2013/a1 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.125D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie, atât în ceea ce privește criticile de neconstituționalitate extrinseci, cât și intrinseci.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 24 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 39.214/3/2013/a1, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul ei, precum și a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din aceeași ordonanță de urgență**, excepție ridicată de Sindicatul unit al salariaților — Radio România (Sus-Radio România) din București cu ocazia soluționării unei cereri având ca obiect reexaminarea taxei judiciare de timbru.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt contrare art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât motivarea Guvernului pentru a justifica pretinsa „urgență” este una generală, evazivă, cu caracter formal și nu „concretă”. În acest context, apreciază că sunt încălcate și prevederile art. 21 din Constituție.

6. Totodată, susține că prevederile art. 11 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 sunt neconstituționale, deoarece taxa judiciară de timbru referitoare

la contestația privind tergiversarea procesului și plângerea împotriva încheierii de soluționare a contestației, impusă de prevederile criticate, sunt destinate pentru administrarea actului de justiție în procent de 30%, iar un procent de 70% din taxa de 20 de lei se face venit la bugetul administrației publice locale, ceea ce reprezintă un folos injust pe care îl obține statul prin unitățile administrativ-teritoriale, în condițiile în care acestea nu participă nici măcar indirect la actul de justiție, ceea ce contravine prevederilor art. 21 și art. 56 din Constituție, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

7. De asemenea, menționează că, în condițiile în care cererea principală, întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 544/2001, este scutită de taxa judiciară de timbru, iar contestația privind tergiversarea procesului și plângerea împotriva încheierii de soluționare a contestației, depusă în același dosar, este taxată potrivit prevederilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, acestea sunt contrare prevederilor constituționale și convenționale referitoare la accesul liber la justiție, precum și art. 16 alin. (1) din Constituție.

8. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie. De asemenea, arată că autorul excepției de neconstituționalitate nu a argumentat încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, situație în care instanța nu își poate exprima opinia. Totodată, menționează că nu se poate reține încălcarea art. 56 din Constituție prin art. 11 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, cât timp destinația sumelor plătite cu titlu de taxă judiciară de timbru nu este prevăzută de aceste dispoziții.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul său, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013,

precum și, în special, ale art. 11 alin. (1) lit. c) din ordonanța de urgență. Dispozițiile criticate în mod punctual au următorul cuprins:

— Art. 11: „(1) *Alte categorii de cereri se taxează după cum urmează: [...]*”

c) *contestația privind tergiversarea procesului și plângerea împotriva încheierii de soluționare a contestației — 20 lei.”*

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), potrivit căruia „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 56 referitor la contribuții financiare și art. 115 alin. (4) referitor la condițiile în care pot fi adoptate ordonanțe de urgență. De asemenea sunt menționate prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenție.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, în ansamblul său, precum și, în mod special, asupra unor prevederi din aceasta, s-a mai pronunțat în raport cu prevederi constituționale și critici similare. În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 46 din 4 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 15 aprilie 2014, Decizia nr. 75 din 11 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 22 aprilie 2014, Decizia nr. 118 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 13 mai 2014, sau Decizia nr. 425 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 26 august 2014.

16. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea a reținut că, în Nota de fundamentare a ordonanței de urgență criticate, existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată și urgența acesteia sunt justificate de Guvern prin următoarele argumente: modificarea cadrului legal de desfășurare a procesului civil prin adoptarea Codului de procedură civilă, precum și punerea în aplicare a noilor instituții adoptate prin Codul civil, faptul că evoluția în plan legislativ menționată nu s-a reflectat într-un mod adecvat și la nivelul cadrului normativ privind taxele judiciare de timbru, care au rămas în principal la nivelul stabilit în anul 1997.

17. Analizând toate motivele invocate de către Guvern în preambulul ordonanței de urgență, în mod cumulativ, Curtea a ajuns la concluzia că există un grad mare de abatere de la obișnuit, și anume condițiile concrete în care urmează să se desfășoare activitatea sistemului judiciar, având în vedere adoptarea noilor coduri, Codul civil și Codul de procedură civilă, și necesitatea finanțării optime a acestui sistem prin raportare la nevoile sale reale, astfel încât a considerat că există o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție.

18. Totodată, s-a reținut că, potrivit dispozițiilor constituționale, accesul liber la justiție nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele judecătorești, legiuitorul având deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru. Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind, astfel, justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Astfel, regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii, iar impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale

bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege, fiind, așadar, la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de taxe ori impozite sau, dimpotrivă, să instituie asemenea taxe, astfel cum este cea criticată în prezenta cauză.

19. În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut — Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit*, paragraful 57. Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

20. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție, ca urmare a faptului că cererea principală, întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 544/2004 privind liberul acces la informațiile de interes public este scutită de taxa judiciară de timbru, iar contestația privind tergiversarea procesului și plângerea împotriva încheierii de soluționare a contestației este taxată potrivit prevederilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, Curtea observă că aceasta este neîntemeiată, întrucât, potrivit dispozițiilor constituționale, legiuitorul are deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru, precum și de a acorda anumite scutiri de la plata acestora.

21. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia prevederile art. 11 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 sunt contrare dispozițiilor constituționale referitoare la așezarea justă a sarcinilor fiscale, precum și celor referitoare la accesul liber la justiție, deoarece din suma prevăzută de dispozițiile criticate numai un procent de 30% este destinat pentru administrarea actului de justiție iar un procent de 70% din această taxă se face venit la bugetul administrației publice locale, ceea ce ar reprezenta un folos injust pe care îl obține statul prin unitățile administrativ-teritoriale, Curtea observă că aceasta nu poate fi reținută, întrucât prevederile criticate sunt tocmai o aplicare a celor statuate prin normele constituționale, iar cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii. Totodată, Curtea constată că în cuprinsul art. 56 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 se prevede că „*începând cu data de 1 ianuarie 2014, din sumele încasate în contul bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale, cota care se virează la bugetul de stat potrivit art. 40 alin. (3) este de 45%.*”

22. De altfel, în ce privește critica privind destinația sumelor provenite din taxa judiciară de timbru, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor constituționale, este dreptul exclusiv al legiuitorului să stabilească destinația impozitelor și taxelor, precum și a altor venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat, în condițiile legii (a se vedea în acest sens Decizia nr. 118 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 13 mai 2014). De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit principiului realității bugetare sau neafectării veniturilor bugetare, veniturile se înscriu în buget pe surse de proveniență, iar cheltuielile pe acțiuni și obiective concrete, astfel încât veniturile odată intrate în buget se depersonalizează și servesc la efectuarea cheltuielilor în ordinea prevăzută în buget. Acest principiu este determinat de necesitățile practice ale execuției bugetare, care au demonstrat că o afectare inițială a unui venit poate conduce fie la imposibilitatea realizării obiectivului finanțat, fie la cheltuirea întregului venit, deși necesitățile nu o impun. Calificarea unor surse de venituri ca aparținând bugetului de stat sau bugetelor locale este o decizie de oportunitate bugetară ce poate fi cenzurată de Curtea Constituțională numai în situația în care funcționarea unei puteri a statului este pusă în pericol, ceea ce,

în speță, nu este cazul. Totodată, Curtea a constatat că independența financiară a justiției nu este dată de destinația taxei judiciare de timbru, ci de existența în sine a unor alocații bugetare suficiente pentru a se asigura buna funcționare a instanțelor. Taxele judiciare de timbru constituie o contraprestație raportat la actul de justiție, însă faptul că ele nu se fac venit la bugetul afectat sistemului justiției nu înseamnă automat că o asemenea taxă nu are un scop legitim. Statul

poate să acorde o altă destinație sumelor de bani provenite din contraprestația efectuată la serviciul public prestat de instanțele judecătorești, respectiv ca acestea să se facă venit la bugetul local al unității administrativ-teritoriale în raza căreia debitorul își are domiciliul sau, după caz, sediul fiscal (Decizia nr. 931 din 13 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 20 din 10 ianuarie 2013).

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul unit al salariaților — Radio România (Sus-Radio România) din București în Dosarul nr. 39.214/3/2013/a1 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul său, precum și, în special, ale art. 11 alin. (1) lit. c) din ordonanța de urgență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 367

din 14 mai 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală, cu referire la dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. g) teza a doua din același act normativ

Augustin Zegrean	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

o comparație între dispozițiile art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală și art. 159 alin. (2) din Codul penal, ceea ce nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 29 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 12.991/271/2013, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (5) paragraful antepenultim din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu prilejul soluționării unei cauze penale în cadrul căreia se solicită instanței să ia act de împăcarea părților.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori susține, în esență, că dispozițiile art. 25 alin. (5) paragraful antepenultim din Codul de procedură penală, care prevăd că, în cazul încetării procesului penal ca urmare a împăcării părților, instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă, sunt contrare art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 20 din Constituție prin raportare la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (5) paragraful antepenultim din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 12.991/271/2013 și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 239D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, considerând că autorul excepției face, în realitate,

acest sens arată că stingerea acțiunii penale ca urmare a împăcării părților ar trebui să se facă printr-o hotărâre de respingere ca neîntemeiată a răspunderii civile, iar nu prin lăsarea nesoluționată a laturii civile, întrucât aceasta ar lăsa loc unui nou proces civil părții care se consideră nedreptățită, ceea ce ar contraveni efectelor pe care legiuitorul le-a dat instituției împăcării părților. Astfel, sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.

6. De asemenea, autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate sunt discriminatorii, pornind de la „soluțiile principale care vizează acțiunea civilă pe care instanțele de judecată le pot pronunța în funcție de dezlegarea dată raportului juridic de drept material penal, respectiv admiterea sau respingerea acțiunii civile se dădea în funcție de vinovăția sau nevinovăția penală a inculpatului stabilită de instanță și mai apoi se analiza îndeplinirea condițiilor răspunderii civile delictuale — vinovăție, faptă ilicită, prejudiciu și raport de cauzalitate, iar lăsarea nesoluționată a acțiunii civile se pronunță doar în situația în care fie acțiunea penală nu era soluționată pe fond, fie aceasta era stinsă din motive procedurale, situație care nu mai impunea analiza acțiunii civile din partea instanței penale care s-a dezinvestit de procesul penal fără a analiza obiectul principal al sesizării — infracțiunea, în materialitatea ei.”

7. Totodată, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori susține că „lăsarea nesoluționată a acțiunii civile lasă loc unui nou proces la instanța civilă pentru obținerea unor pretenții din partea persoanei păgubite, demers procesual care este unul pur formal din moment ce normele dreptului material penal prevăd că acțiunea civilă se stinge, încălcându-se astfel dispozițiile privind accesul la justiție.” Linia adoptată de legiuitor aduce atingere predictibilității legii și implicit dreptului la judecarea echitabilă a cauzei, „în sensul că ar fi injust ca, în situația împăcării părților, acțiunea civilă să nu fie soluționată, deși litera și spiritul Codului penal nu lasă să se întrevadă această deosebire, cu atât mai mult cu cât și în cadrul procesului civil partea civilă nu poate obține mai mult decât respingerea acțiunii civile”.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

15. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. g) teza a doua din același act normativ, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 12.991/271/2013.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 mai 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 25 alin. (5) paragraful antepenultim din Codul de procedură penală. Analizând motivarea excepției, Curtea apreciază că obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală cu referire la dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. g) teza a doua din același act normativ. Dispozițiile art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală au următorul conținut: „*În caz de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal, în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi, lit. e), f), g), i) și j), precum și în cazul prevăzut de art. 486 alin. (2), instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă.*” Dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. g) teza a doua din Codul de procedură penală prevăd: „(1) *Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă: g) [...] intervenit împăcarea [...].*”

12. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 alin. (3) care consacră dreptul la un proces echitabil și art. 20 prin raportare la dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând critica formulată de autorul excepției, Curtea constată că, în esență, aceasta invocă o pretinsă neclaritate și impredictibilitate a dispozițiilor art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală și consideră că adoptarea unei alte soluții legislative, care ar permite soluționarea acțiunii civile după împăcarea părților în procesul penal, ar fi mai potrivită.

14. Curtea apreciază că, în realitate, autorul excepției tinde la o modificare a dispozițiilor de lege criticate, în sensul că, în urma împăcării părților, instanța de judecată ar trebui să soluționeze acțiunea civilă, respingând-o ca neîntemeiată. Or, aceste aspecte nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci mai degrabă o propunere *de lege ferenda*, asupra căreia însă Curtea nu se poate pronunța, neavând competența de a modifica dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate, așa cum prevede art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 368

din 14 mai 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) și (17)
din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse
de organele judiciare în cursul procesului penal**

Augustin Zegrean	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Faur Nistor Isai în Dosarul nr. 19.464/55/2014 al Judecătoriei Arad — Secția penală și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 240D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus note scrise la dosar prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale cu privire la art. 39 alin. (17) din Legea nr. 254/2013, în care s-a arătat că art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu este aplicabil unei proceduri care privește executarea pedepsei, că dreptul la apărare nu se confundă cu dreptul de a avea asistență juridică obligatorie și că situația juridică a condamnatului este diferită de situația juridică a unui suspect sau inculpat. Considerații asemănătoare pot fi reținute și pentru dispozițiile art. 39 alin. (16) din același act normativ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 5 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 19.464/55/2014, **Judecătoria Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.** Excepția a fost ridicată de Faur Nistor Isai cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva Încheierii nr. 700 din 29 octombrie 2014, pronunțată de judecătorul de supraveghere a privării de libertate din cadrul Penitenciarului Arad în Dosarul nr. 914/2014.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate încalcă dreptul la o apărare efectivă, la un proces echitabil și la un recurs

efectiv, precum și prevederile constituționale referitoare la egalitatea în fața legii. În acest sens, arată că reprezentanții penitenciarului și cei ai parchetului pot fi prezenți și pot susține oral punctul lor de vedere cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate, în timp ce deținutul nu poate beneficia de acest drept și nici de o cercetare judecătorească efectivă. De asemenea, arată că nu îi este asigurat dreptul la un avocat.

7. **Judecătoria Arad — Secția penală** consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 598 din 21 octombrie 2014.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de autorul excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, dispoziții care au următorul conținut: „(16) *Persoana condamnată este adusă la judecată doar la solicitarea instanței, în acest caz fiind audiată.*

(17) *Asistența juridică nu este obligatorie. În cazul în care procurorul și reprezentantul administrației penitenciarului participă la judecată, aceștia pun concluzii.*”

12. Autorul excepției consideră că textele de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 privind statul român, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 privind tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și art. 24 privind dreptul la apărare. De asemenea, consideră că sunt încălcate dispozițiile art. 1, art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la obligația de a respecta drepturile omului, dreptul la un proces echitabil și dreptul la un remediu efectiv, precum și dispozițiile Protocolului nr. 12 la convenția mai sus amintită, referitor la interzicerea generală a discriminării.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 598 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 7 ianuarie

2015, a analizat constituționalitatea dispozițiilor art. 39 alin. (17) din Legea nr. 254/2013 din perspectiva unor critici asemănătoare celor invocate în prezenta cauză. În considerentele acestei decizii, Curtea s-a referit și la aspectul privind dreptul contestatorului de a se apăra în fața instanței de judecată. Astfel, referindu-se la constituționalitatea art. 39 alin. (17) din Legea nr. 254/2013, a arătat că acesta vizează faza executării pedepsei, care este ce-a de-a treia fază a procesului penal și reglementează asistența juridică în procedura de soluționare a plângerii formulate împotriva deciziei de stabilire a regimului de executare a pedepselor privative de libertate. Așa fiind, „lipsa asistenței juridice obligatorii pe parcursul procedurii anterior arătate, excedează procedurii penale speciale, ce reglementează numai faza urmăririi penale și a judecării, situația juridică a condamnatului nefiind identică cu cea a făptuitorului, a suspectului sau a inculpatului”(paragraful 13). Totodată, a reținut că „Legea fundamentală garantează dreptul la apărare, iar nu și pe cel la asistență juridică obligatorie”, iar „stabilirea cazurilor în care asistența juridică este obligatorie constituie atributul exclusiv al legiuitorului, care, conform art. 126 din Constituție, are deplină libertate de a reglementa”(paragraful 14). De asemenea, a precizat că „persoana condamnată nu este împiedicată să își angajeze un avocat pentru aspectele care țin de faza executării pedepsei, beneficiind astfel de dreptul la apărare, prevăzut la art. 24 din Constituție” (paragraful 15).

14. Totodată, în paragraful 17 din Decizia nr. 598 din 21 octombrie 2014, Curtea a arătat că persoana condamnată, care este nemulțumită de decizia de stabilire a regimului de executare a pedepselor pronunțată de Comisia pentru stabilirea, individualizarea și schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, constituită, conform art. 32 din Legea nr. 254/2013, la nivelul penitenciarului, poate face plângere împotriva acesteia la judecătorul de supraveghere a privării de libertate, în termen de 3 zile de la data comunicării, potrivit art. 39 alin. (3) din aceeași lege. Plângerea este soluționată de către judecătorul de supraveghere în termen de

10 zile de la data primirii ei, prin încheiere executorie, conform art. 39 alin. (10) din Legea nr. 254/2013, împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate, persoana condamnată și administrația penitenciarului putând formula contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul. Potrivit alin. (14) și (15) ale aceluiași art. 39, contestația se judecă, în ședință publică, cu citarea persoanei condamnate și a administrației penitenciarului, persoana condamnată și administrația penitenciarului putând depune memoriile și concluziile scrise.

15. În paragrafele 18 și 19 din aceeași decizie, Curtea a mai reținut că persoana condamnată are dreptul de a se adresa unei instanțe de judecată, după ce plângerea sa a fost examinată de judecătorul de supraveghere a privării de libertate, putând depune memoriile și concluziile scrise, iar, în aceste condiții, nu poate fi reținută pretinsa încălcare prin textul criticat a prevederilor art. 21 din Constituție, referitor la accesul liber la justiție. De altfel, a amintit că, potrivit celor statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Decizia din 23 septembrie 2004, pronunțată în *Cauza Pilla împotriva Italiei*, în măsura în care cererile reclamantului se referă la executarea pedepselor, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul la un proces echitabil, este inaplicabil unei proceduri ce privește executarea unei pedepse. De asemenea, a reținut că, potrivit prevederilor art. 39 alin. (14) din Legea nr. 254/2013, în procedura soluționării de către instanța de judecată a contestației împotriva încheierii de soluționare a plângerii formulate împotriva deciziei de stabilire a regimului de executare a pedepsei privative de libertate persoana condamnată poate depune memoriile și concluziile scrise, iar procurorul și reprezentantul administrației penitenciarului pun concluziile scrise în cazul în care participă la judecată. Prin urmare, potrivit prevederilor criticate, persoana condamnată și administrația penitenciarelor beneficiază de aceleași drepturi procesuale.

16. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Faur Nistor Isai în Dosarul nr. 19.464/55/2014 al Judecătoria Arad — Secția penală și constată că dispozițiile art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Arad — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 mai 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru aprobarea Reglementării aeronautice civile române RACR-DPA „Autorizarea organizațiilor distribuitoare de produse aeronautice”, ediția 1/2015

În temeiul prevederilor art. 4 lit. b) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 405/1993 privind înființarea Autorității Aeronautice Civile Române, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Reglementarea aeronautică civilă română RACR-DPA „Autorizarea organizațiilor distribuitoare de produse aeronautice”, ediția 1/2015, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — (1) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 1.242/2009 pentru aprobarea Reglementării aeronautice civile române privind autorizarea organizațiilor distribuitoare de produse aeronautice RACR-C1, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 18 decembrie 2009, se abrogă.

p. Ministrul transporturilor,
Virgil Dragoș Titea,
secretar de stat

București, 23 iunie 2015.
Nr. 764.

ANEXĂ

REGLEMENTAREA AERONAUTICĂ CIVILĂ ROMÂNĂ RACR-DPA „Autorizarea organizațiilor distribuitoare de produse aeronautice”, ediția 1/2015

CUPRINS

PREAMBUL

CERINȚE

RACR-DPA 1.01 — Definiții și abrevieri

RACR-DPA 1.05 — Generalități

RACR-DPA 1.10 — Aplicabilitate

RACR-DPA 1.15 — Cererea de autorizare

RACR-DPA 1.20 — Domeniul de autorizare

RACR-DPA 1.25 — Cerințe privind facilitățile de depozitare

RACR-DPA 1.30 — Cerințe privind personalul

RACR-DPA 1.35 — Personalul de inspecție/certificare

RACR-DPA 1.40 — Echipamente, scule și materiale

RACR-DPA 1.45 — Certificatul de conformitate

RACR-DPA 1.50 — Înregistrări și evidențe

RACR-DPA 1.55 — Procedurile sistemului de control al produsului și asigurarea calității

RACR-DPA 1.60 — Memoriul de prezentare

RACR-DPA 1.65 — Privilegii acordate în baza certificatului de autorizare

RACR-DPA 1.70 — Modificări în cadrul organizației distribuitoare autorizate

RACR-DPA 1.75 — Valabilitatea certificatului de autorizare

RACR-DPA 1.80 — Suspendarea valabilității certificatului de autorizare

RACR-DPA 1.85 — Revocarea certificatului de autorizare

RACR-DPA 1.90 — Recunoașterea autorizărilor

ANEXE

Anexa 1 — Memoriul de prezentare al organizației distribuitoare

Anexa 2 — Exemplu de structură organizatorică în conformitate cu RACR-DPA

PREAMBUL

(1) Activitatea aeronautică civilă pe teritoriul și în spațiul aerian național este reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul aerian civil*), prin acte normative interne din domeniu, precum și prin prevederile Convenției privind aviația civilă internațională, semnată la Chicago la 7 decembrie 1944, ale altor convenții și acorduri internaționale la care România este parte.

(2) În conformitate cu prevederile Codului aerian civil și în scopul reglementării domeniului aviației civile, Ministerul Transporturilor, în calitate sa de autoritate de stat în domeniul aviației civile, emite reglementări aeronautice civile române care au caracter obligatoriu pentru toți participanții la activitățile aeronautice civile și conexe, precum și pentru persoanele care desfășoară activități în zonele supuse servituților de aeronautică civilă.

(3) Autoritatea Aeronautică Civilă Română este autoritate delegată de Ministerul Transporturilor pentru asigurarea aplicării reglementărilor aeronautice civile naționale, precum și pentru supravegherea respectării lor de către persoanele juridice și fizice, române sau străine, care furnizează servicii ori produse pentru aviația civilă din România, realizând astfel funcția de supraveghere a siguranței în domeniul aviației civile.

(4) Reglementările aeronautice civile române sunt elaborate, emise sau adoptate în conformitate cu prevederile și recomandările Convenției privind aviația civilă internațională, semnată la Chicago la 7 decembrie 1944, ale altor convenții și acorduri internaționale la care România este parte, astfel încât să se asigure un caracter unitar, coerent și modern procesului de elaborare și dezvoltare a sistemului național de reglementări aeronautice civile române.

(5) Prezenta reglementare privind autorizarea distribuitorilor de produse aeronautice pe teritoriul României a fost elaborată având la bază prevederile Codului aerian civil.

CERINȚE

RACR-DPA 1.01 — Definiții și abrevieri

În sensul prezentei reglementări se utilizează următoarele abrevieri și definiții:

- (a) AACR — Autoritatea Aeronautică Civilă Română;
- (b) *ATA Specification 300* — Air Transport Association of America Specification 300 for Packaging of Airline Supplies;
- (c) *amplasament* — loc în care organizația desfășoară activități pentru care este necesară deținerea unei autorizații emise în conformitate cu prevederile prezentei reglementări;
- (d) *certificat de autorizare* — document emis de AACR prin care se recunoaște faptul că o organizație se conformează cerințelor din prezenta reglementare și este împuternicită să desfășoare activitățile menționate în acesta;
- (e) *certificat de conformitate* — document emis în baza unei proceduri acceptate de AACR, care indică existența încrederii adecvate că un produs, identificat corespunzător, este conform unui anumit standard sau altui document normativ;
- (f) *facilități* — mijloace materiale sau tehnice asociate amplasamentelor declarate ale organizației;
- (g) *inspecție de produs* — examinarea unui produs în cadrul organizației, conform unei proceduri acceptate de AACR;
- (h) *manager responsabil* — manager care are competența de a asigura că toate activitățile incluse în domeniul de autorizare al organizației sunt finanțate și efectuate la standardul cerut de AACR;
- (i) *organizație distribuitoare* — persoană juridică ce desfășoară activități de vânzare/cumpărare sau transfer al produselor aeronautice, denumită *organizație* în cuprinsul prezentei reglementări;

(j) *personal de certificare* — personal desemnat de organizație, în conformitate cu o procedură acceptată de AACR, să emită certificate de conformitate în numele organizației;

(k) *produs aeronautic* — orice aeronavă sau component de aeronavă, inclusiv motoare și elice, precum și materii prime și materiale destinate fabricației, întreținerii și operării aeronavelor, inclusiv lubrifianți, vopsele și alte produse chimice asociate;

(l) *produs contrafăcut* — un produs sau o modificare a acestuia, creat(ă) cu scopul de a imita sau copia un produs original, fără a avea autoritatea sau dreptul de a face acest lucru, cu intenția de a induce în eroare ori fraudă eventualii cumpărători, prin promovarea copiei/imitației ca fiind un produs original sau autentic;

(m) *renunțare* — încetare voluntară a conformării cu prevederile prezentei reglementări;

(n) *restricționare* — retragere temporară a unora dintre privilegiile acordate prin certificatul de autorizare;

(o) *revocare* — retragere definitivă a tuturor privilegiilor acordate prin certificatul de autorizare;

(p) *standard aprobat* — standard de fabricație/proiectare/întreținere/calitate, aprobat de către un organism recunoscut;

(q) *suspendare* — retragere temporară a tuturor privilegiilor acordate prin certificatul de autorizare.

RACR-DPA 1.05 — Generalități

(1) Pentru a furniza produse aeronautice pe teritoriul României sau direct agenților aeronautici civili, o persoană juridică trebuie să fie autorizată sau recunoscută de AACR.

(2) În cazul în care constată încălcări ale prevederilor prezentei reglementări, AACR poate dispune restricționarea, suspendarea sau revocarea certificatului de autorizare.

(3) Organizația, în baza unei solicitări scrise a managerului responsabil, poate renunța voluntar la autorizația emisă de AACR.

(4) În cazul în care organizația renunță voluntar la certificatul de autorizare emis de AACR, privilegiile acordate sunt anulate.

(5) În cazul în care AACR dispune restricționarea domeniului de autorizare sau suspendarea valabilității certificatului de autorizare, autorizarea rămâne valabilă, dar organizația își pierde privilegiile acordate fie în totalitate, fie doar pentru limitările impuse.

(6) Privilegiile ce decurg din certificatul de autorizare sunt restabilite atunci când AACR constată că deficiențele care au condus la suspendarea/restricționarea acestuia au fost corectate, iar organizația demonstrează conformarea deplină cu cerințele prezentei reglementări.

(7) Revocarea, suspendarea sau restricționarea certificatului de autorizare nu presupune rambursarea sumei aferente tarifului perceput de AACR, achitate de organizație pentru autorizarea ca organizație distribuitoare de produse aeronautice.

RACR-DPA 1.10 — Aplicabilitate

Prevederile prezentei reglementări se aplică organizațiilor ce doresc să distribuie produse aeronautice pe teritoriul României sau agenților aeronautici civili, în vederea:

(a) emiterii, modificării sau prelungirii valabilității documentelor de autorizare emise de AACR;

(b) recunoașterii documentelor de autorizare emise de alte state sau organisme internaționale.

RACR-DPA 1.15 — Cererea de autorizare

(1) În vederea autorizării, organizația trebuie să transmită la AACR o cerere de autorizare, formular ce trebuie însoțit de următoarele documente:

(a) memoriul de prezentare a organizației, elaborat conform prevederilor anexei 1;

(b) certificat de înregistrare de la Oficiul Național al Registrului Comerțului (sau un document echivalent emis de statul în care solicitantul este înregistrat);

(c) formularele de acceptare pentru personalul de conducere și personalul de inspecție/certificare, disponibile pe pagina de internet a AACR (www.caa.ro);

(d) dovada achitării tarifului perceput de AACR pentru autorizarea ca organizație distribuitor de produse aeronautice.

(2) Cererea de autorizare și documentele-suport se transmit la AACR:

(a) în forma originală sau în copie legalizată conform legii;

(b) în copie, împreună cu traducerea legalizată a întregului document ori a unui extras al acestuia, pentru documentele redactate într-o limbă străină.

(3) Formatul și conținutul cererii de autorizare sunt stabilite de AACR și publicate pe pagina proprie de internet (www.caa.ro).

RACR-DPA 1.20 — Domeniul de autorizare

(1) O organizație autorizată în baza acestei reglementări poate furniza, pe teritoriul României, produse aeronautice din următoarele clase:

(a) aeronave (A1-A4);

(b) motoare (B1-B2);

(c) componente (C1-C22);

(d) produse chimice destinate fabricației/întreținerii aeronavelor;

(e) piese normalizate/standardizate;

(f) produse care fac obiectul controlului nedestructiv (NDT);

(g) lubrifianți, uleiuri și fluide hidraulice;

(h) scule, echipamente și dispozitive utilizate în domeniul aeronautic.

(2) Clasele de produse aeronautice ce pot fi distribuite în baza certificatului de autorizare trebuie menționate în anexa acestuia.

(3) Memoriul de prezentare al organizației trebuie să detalieze, pentru fiecare clasă, produsele aeronautice ce pot fi distribuite.

(4) O organizație autorizată pentru distribuirea de produse aeronautice poate efectua lucrări de întreținere pentru produsele aflate în domeniul de autorizare doar în cazul în care deține, suplimentar, o autorizație specifică organizațiilor de întreținere sau poate contracta aceste lucrări la organizații de întreținere autorizate corespunzător.

(5) O organizație autorizată pentru distribuirea de produse aeronautice poate asigura recertificarea produselor cu viață de raft doar în cazul în care deține, suplimentar, o autorizație specifică pentru efectuarea testărilor și a verificărilor specializate sau prin contractarea acestei activități fabricantului produselor respective, unei organizații de întreținere autorizate ori unui laborator de testări specializate autorizat corespunzător.

RACR-DPA 1.25 — Cerințe privind facilitățile de depozitare

(1) Facilitățile de depozitare trebuie să fie corespunzător dimensionate și dotate, să asigure condiții de mediu controlate (curățenie, ventilație, umiditate și temperatură), iar componentele trebuie să fie depozitate în conformitate cu specificațiile fabricantului, astfel încât să se prevină deteriorarea sau defectarea lor.

(2) Organizația trebuie să securizeze zona de depozitare a produselor aeronautice pentru a preveni accesul persoanelor neautorizate.

(3) Organizația care desfășoară și activități ce nu sunt specifice domeniului aeronautic, inclusiv comercializarea componentelor nedestinate aviației civile, trebuie să separe zona activităților aeronautice de cea destinată altor activități într-o manieră care să prevină distribuirea accidentală a componentelor neaprobate ca produse aeronautice.

(4) Organizația trebuie să implementeze un sistem de segregare și identificare a produselor aflate în bună stare de funcționare, precum și a produselor defecte, cu statut incert sau cu viață de raft expirată, într-o manieră ce permite controlul distribuiri acestora.

(5) Organizația trebuie să asigure segregarea loturilor de produse, precum și identificarea loturilor de produse divizate.

(6) În cazul în care produsele aeronautice sunt depozitate și livrate în ambalajul original, organizația trebuie să implementeze un sistem care să permită identificarea producătorului, a codului de produs, a numărului de serie, a lotului sau a numărului lotului (dacă este cazul), precum și a cantității și a organizației ce îl distribuie.

(7) În cazul în care este necesară reambalarea produselor aeronautice, organizația trebuie să utilizeze prevederile ATA Specification 300 sau pe cele ale clientului, dacă acestea nu contravin specificațiilor producătorului.

(8) Organizația trebuie să se asigure că alocarea și aplicarea unor coduri interne pentru identificarea produselor aeronautice distribuite nu produc confuzii cu privire la codul de produs alocat de producător.

(9) Înlocuirea sau modificarea codului de produs alocat de producător ori a etichetelor de identificare de pe produsele aeronautice este permisă doar cu acordul producătorului sau al deținătorului certificatului de tip, după caz.

RACR-DPA 1.30 — Cerințe privind personalul

(1) Persoana nominalizată ca manager al sistemului de management al calității în cadrul organizației trebuie să fie acceptată de AACR.

(2) Întregul personal al organizației implicat în activități privind recepția, manipularea, depozitarea, inspecția și expedierea produselor aeronautice trebuie să fie instruit corespunzător.

(3) Toate activitățile de instruire, atât cele teoretice, cât și instruirea practică, la locul de muncă, trebuie să fie documentate, iar înregistrările rezultate trebuie să fie accesibile pentru verificare.

(4) Înregistrările privind instruirea personalului organizației trebuie păstrate pe toată durata valabilității contractului de muncă al persoanei respective și, ulterior, cel puțin 2 ani, în cazul în care angajatul își încetează raporturile contractuale cu organizația.

(5) Fiecare înregistrare privind instruirea personalului organizației trebuie să includă:

(a) numele cursantului;

(b) descrierea cursului de instruire;

(c) data și durata cursului de instruire;

(d) numele lectorului/instructorului, precum și organizația de instruire care a organizat cursul (pentru personalul propriu, organizația poate organiza cursuri fără a deține o autorizare în domeniul instruirii, în această categorie fiind inclusă și instruirea practică la locul de muncă);

(e) orice informații suplimentare cerute de legile aplicabile.

(6) Organizația trebuie să asigure instruirea și evaluarea periodică a personalului propriu implicat în activități de control, inspecție la livrare și control al materialelor, în vederea identificării pieselor neaprobate, precum și a pieselor și materialelor contrafăcute.

RACR-DPA 1.35 — Personalul de inspecție/certificare

(1) Organizația trebuie să mențină evidența personalului desemnat pentru inspecție/certificare.

(2) Organizația trebuie să își stabilească criteriile proprii de selecție și competențe specifice pentru personalul de inspecție/certificare.

(3) Criteriile de selecție, precum și procedura de autorizare internă a personalului de inspecție/certificare trebuie să facă parte din memoriul de prezentare.

(4) Personalul de inspecție/certificare trebuie să fie instruit și autorizat de organizație în mod corespunzător.

(5) Cursurile de instruire specifice personalului de inspecție/certificare trebuie să le furnizeze cursanților cunoștințe privind tehnicile de control, metodele și echipamentele utilizate pentru a determina calitatea componentelor inspectate.

(6) Personalul de inspecție/certificare trebuie să fie acceptat de AACR.

RACR-DPA 1.40 — Echipamente, scule și materiale

Organizația trebuie să elaboreze și să mențină o listă a echipamentelor de testare/măsurare pe care le utilizează și trebuie să implementeze o procedură privind depozitarea, utilizarea, precum și intervalul de verificare și calibrare metrologică pentru toate aceste echipamente.

RACR-DPA 1.45 — Certificatul de conformitate

(1) Produsele aeronautice care sunt livrate clienților trebuie să fie însoțite de un certificat de conformitate, al cărui format și conținut trebuie acceptat de AACR.

(2) Certificatul de conformitate este emis, în numele organizației, de personalul de certificare corespunzător autorizat al organizației.

(3) Certificatul de conformitate emis de o organizație autorizată trebuie însoțit de o copie a documentului de conformitate sau de punere în serviciu, emis de fabricant ori un document similar emis de o organizație de producție/întreținere sau un laborator autorizat, care să ateste conformitatea produsului cu datele de proiectare ori standardul de fabricație aprobat.

(4) Certificatul de conformitate trebuie să conțină declarația: „Se certifică faptul că toate produsele menționate în prezentul certificat au fost recepționate de la organizații certificate/autorizate corespunzător, copia documentului de conformitate sau punere în serviciu emis de organizația de producție/întreținere/laboratorul autorizat(ă) fiind anexată la prezentul certificat. Produsele se află în aceeași stare ca la recepție și, dacă nu se specifică altfel, sunt conforme cu specificația cerută prin comandă.”

(5) Certificatul de conformitate trebuie să aibă înscrise data emiterii, numele, semnătura și, după caz, ștampila emitentului.

(6) Este interzis ca organizația să emită certificate de conformitate pentru produse aeronautice cu statut incert, produse care urmează a fi recertificate și produse neconforme.

RACR-DPA 1.50 — Înregistrări și evidențe

(1) Organizația trebuie să stabilească și să mențină proceduri documentate pentru identificarea, colectarea, indexarea, accesul, îndosarierea, arhivarea, păstrarea și eliminarea înregistrărilor sistemului de control al produsului și asigurare a calității.

(2) Înregistrările sistemului de control al produsului și asigurare a calității trebuie păstrate pentru demonstrarea conformării cu condițiile specificate și funcționarea eficace a sistemului calității.

(3) Înregistrările sistemului de control al produsului și de asigurare a calității trebuie să fie lizibile și trebuie arhivate și păstrate astfel încât să se prevină deteriorarea sau pierderea lor.

(4) Duratele de păstrare a înregistrărilor trebuie stabilite și înregistrate conform normelor legale, dar nu vor fi mai mici de 2 ani de la data livrării produselor distribuite.

(5) Înregistrările trebuie să asigure o corelare între numărul alocat comenzilor, numele beneficiarilor, specificațiile corespunzătoare ale produselor depozitate și documentele de recepție și livrare.

(6) Înregistrările pot fi stocate pe suport electronic sau hârtie și trebuie depozitate în locații care să prevină distrugerea accidentală ori pierderea lor.

RACR-DPA 1.55 — Procedurile sistemului de control al produsului și asigurarea calității

(1) Organizația trebuie să stabilească proceduri acceptabile pentru a asigura practici corespunzătoare de control al produselor distribuite și conformarea cu cerințele din prezenta reglementare.

(2) Organizația trebuie să implementeze și să mențină funcțional un sistem de management al calității, în scopul asigurării unor practici corespunzătoare de control al produselor distribuite.

(3) În organizațiile mici, auditul independent, parte a sistemului de management al calității, poate fi contractat altei organizații autorizate sau unei persoane cu o experiență de audit corespunzătoare, care trebuie acceptată de AACR.

(4) Monitorizarea conformării trebuie să includă un sistem de feedback către persoana nominalizată ca manager al sistemului de management al calității și, în ultimă instanță, către managerul responsabil, pentru a se asigura acțiuni corective, dacă este necesar.

(5) Organizația trebuie să stabilească proceduri acceptabile pentru evaluarea, selectarea și monitorizarea furnizorilor, în scopul asigurării unei trasabilități a produsului și pentru a documenta conformitatea produsului cu datele de proiectare sau cu standardul de fabricație aprobate.

RACR-DPA 1.60 — Memoriul de prezentare

(1) Organizația trebuie să elaboreze și să actualizeze un memoriu de prezentare a acesteia (conform anexei 1), care să conțină următoarele informații:

(a) o declarație semnată de către managerul responsabil, confirmând că memoriul de prezentare a organizației, precum și manualele conexe definesc conformarea organizației cu prezenta reglementare și că această conformare va fi continuă;

(b) funcția și numele persoanei nominalizate ca manager al sistemului de management al calității;

(c) atribuțiile și responsabilitățile managerului sistemului de management al calității, inclusiv aspectele pe care acesta le poate trata direct cu AACR, în numele organizației distribuitoare;

(d) structura organizatorică a organizației, din care să rezulte relațiile ierarhice și funcționale în cadrul acesteia (conform anexei 2);

(e) o listă a personalului de inspecție/certificare;

(f) o descriere generală a resurselor umane, a programului de instruire și evaluare;

(g) o descriere generală a facilităților amplasate la fiecare adresă specificată în certificatul de autorizare al organizației distribuitoare;

(h) domeniul de activitate al organizației distribuitoare, relevant pentru autorizare;

(i) procedura de comunicare a modificărilor din cadrul organizației distribuitoare;

(j) procedura de amendare a memoriului de prezentare al organizației distribuitoare;

(k) procedurile organizației distribuitoare autorizate pentru controlul produselor și asigurarea calității (a se vedea anexa 1);

(l) formularele utilizate.

(2) (a) Memoriul de prezentare și amendamentele ulterioare ale acestuia trebuie aprobate de AACR.

(b) În baza unei proceduri acceptate de AACR, amendamentele memoriului de prezentare al organizației pot fi aprobate intern de către directorul general al acesteia.

RACR-DPA 1.65 — Privilegii acordate în baza certificatului de autorizare

Organizația autorizată în baza prezentei reglementări are dreptul să efectueze următoarele activități:

(a) să distribuie produsele aeronautice pentru care este autorizată, de la amplasamentele identificate în certificatul de autorizare și/sau în memoriul de prezentare al organizației;

(b) să nominalizeze personalul de inspecție/certificare acceptat de AACR;

(c) să emită certificate de conformitate în baza RACR-DPA 1.45.

RACR-DPA 1.70 — Modificări în cadrul organizației distribuitoare autorizate

Organizația trebuie să comunice AACR, în cel mult 10 zile de la efectuarea lor, următoarele modificări:

(a) numele organizației;

(b) sediul organizației;

(c) amplasamentele autorizate ale organizației;

(d) oricare dintre persoanele cu funcții de răspundere, managerul sistemului de management al calității, personalul de inspecție/certificare și managerul responsabil;

(e) facilitățile, echipamentele, sculele, materialele, procedurile și domeniul de activitate care ar putea afecta autorizarea.

RACR-DPA 1.75 — Valabilitatea certificatului de autorizare

În cazul în care nu este suspendat sau revocat, certificatul de autorizare este valabil:

(a) un an, în cazul emiterii inițiale;

(b) 2 ani, în cazul prelungirii sau reînnoirii valabilității acestuia.

RACR-DPA 1.80 — Suspendarea valabilității certificatului de autorizare

Valabilitatea certificatului de autorizare se suspendă în următoarele situații:

(a) la solicitarea organizației;

(b) dacă este împiedicat accesul reprezentanților AACR în sediul și/sau la facilitățile declarate ale organizației;

(c) dacă termenele de implementare a măsurilor corective agreeate nu sunt respectate;

(d) dacă cerințele privind facilitățile de depozitare nu sunt respectate;

(e) dacă cerințele privind completarea și emiterea certificatului de conformitate nu sunt respectate;

(f) dacă domeniul de autorizare menționat în certificatul de autorizare nu este respectat.

RACR-DPA 1.85 — Revocarea certificatului de autorizare

Certificatul de autorizare se revocă în următoarele situații:

(a) la solicitarea organizației;

(b) în cazul în care deficiențele care au condus la suspendarea valabilității certificatului de autorizare nu au fost remediate în termen de 6 luni de la data emiterii deciziei de suspendare.

RACR-DPA 1.90 — Recunoașterea autorizărilor

În cazul în care solicitantul deține o autorizare emisă de autoritatea competentă a altui stat/un organism de certificare internațional, AACR poate recunoaște, în totalitate sau parțial, documentul de autorizare prezentat, în baza rezultatelor unei analize comparative între standardul de emiterie a certificatului de autorizare și prevederile prezentei reglementări.

ANEXA Nr. 1

Memoriul de prezentare al organizației distribuitoare

Memoriul de prezentare trebuie să conțină, după caz, informațiile specificate în prezenta anexă. În situația în care organizația utilizează un format diferit, de exemplu pentru a permite ca memoriul de prezentare să servească pentru mai mult de o singură autorizare AACR, atunci documentul trebuie să conțină o anexă cu referiri încrucișate care să utilizeze această listă ca un index care să precizeze unde poate fi identificat un anumit subiect în cadrul memoriului. Organizațiile mici, autorizate conform RACR-DPA, pot combina diferite elemente care să formeze un singur memoriu de prezentare, adecvat necesităților lor.

PARTEA 0: INFORMAȚII PRELIMINARII

0.1. Cuprins

0.2. Scopul memoriului de prezentare

0.3. Documente de referință

0.4. Abrevieri și sigle

0.5. Definiții și terminologie

0.6. Lista paginilor efective

0.7. Lista reviziilor

0.8. Lista de distribuire a memoriului

0.9. Prezentarea organizației

PARTEA 1: MANAGEMENT

1.1. Declarația managerului responsabil al organizației

1.2. Personalul de conducere

1.3. Sarcinile și responsabilitățile personalului de conducere

1.4. Organigrama organizației

1.5. Personalul de inspecție/certificare

1.6. Resurse umane

1.7. Descrierea generală a facilităților/amplasamentelor

1.8. Domeniul de activitate

1.9. Procedura de notificare la AACR a modificărilor privind activitățile/autorizările/amplasamentele/personalul organizației

1.10. Procedura de amendare a memoriului de prezentare

PARTEA 2: PROCEDURI SPECIFICE ȘI DE ASIGURARE A CALITĂȚII

2.1. Responsabilitatea managementului

2.2. Sistemul calității

2.3. Analiza contractului

2.4. Rezervat

2.5. Controlul documentelor și al datelor

2.6. Aprovizionarea

2.7. Controlul produsului furnizat de client

2.8. Identificarea și trasabilitatea produsului

2.9. Controlul proceselor

2.10. Inspecții și încercări/testări

2.11. Controlul echipamentelor de inspecție, măsurare și încercare/testare

2.12. Stadiul inspecțiilor și al încercărilor/testărilor

2.13. Controlul produsului neconform

2.14. Acțiuni corective și preventive

2.15. Manipulare, depozitare, ambalare, conservare și livrare

2.16. Controlul înregistrărilor

2.17. Audituri interne

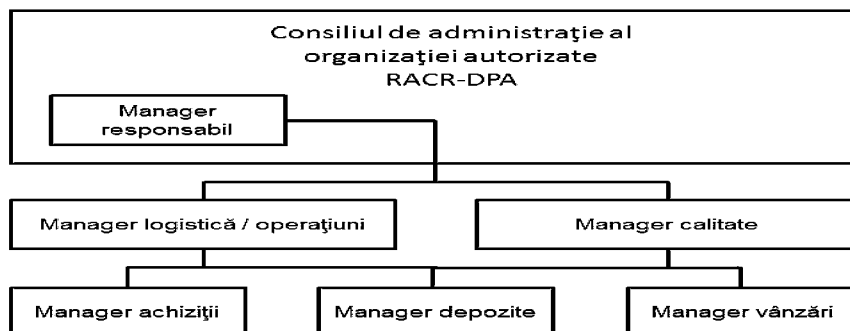
2.18. Instruire

2.19. Service

2.20. Tehnici statistice

ANEXE

Formulare utilizate

Exemplu de structură organizatorică conform RACR-DPA

1. Managerul pentru logistică/operațiuni poate fi managerul responsabil, dacă acesta face parte din consiliul de administrație și întrunește celelalte cerințe privind managerul responsabil. Organizația distribuitor autorizată poate adopta, în funcție de mărimea organizației și în condițiile pct. 2, orice combinație a pozițiilor manageriale identificate și orice titulatură pentru acestea, însă trebuie să specifice titlurile, persoanele nominalizate și responsabilitățile acestora.

2. Personalul pentru auditul intern al calității trebuie să rămână independent față de managerul logistică/operațiuni și subalternii acestuia.

3. Personalul de inspecție/certificare poate fi subordonat managerului sistemului de management al calității. Personalul cu atribuții privind înregistrările poate fi în subordinea oricăruia dintre manageri.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI